

Şehirler Ve İklimler Yetim Kaldı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Kasım 2018

Lahit benzeri endamlı coşku...
Ritüeli enginlere denk düşen
Azametın henüz kesilmemiş başı.
Şimdi bir lanet doğuruyor aşk ve yargı.

İnsanlıktan nasibini almayan delişmen gölgelerin fitratına
Buyur ettiği öfkeyi kutsuyor.
Satırlarda düşkün kadınlar...
Notalar düşkün;
Sureler kırılğan
Hele ki yarının yükü azman bir rabıta
Köhne sunumlarında beylik cümlelerin
Metazori bir ikilem
Taşan damarlarımdan boş yere.

Zamanı geçti Tanrı;
İnsanı görmezden geldi
Buyur ettiği hidayetına kutsal yalnızlık
Şerh düşerken
Şehirler ve iklimler yetim kaldı.
Şaibeli bir doğum;
Pekişen azgın dalgaların rahmine düşen
Çakıl taşı benzeri umudun
Kırık tekerinde
Bir yanıp bir sönen
Tutulmuş nutku.

Peyda olacak birazdan;
Aşk perhizine giren yobaz ikrardan
Çatırdayacak gök kubbe:
Divane bir ölüm dileyen şairin gizemli kaleminde
Nakşeden hoyrat rüzgâr biçecek kılıfını:
Soytarı bir sitemde;
Boğın yürekleri
Dalgalı sevgisiyle

Dalmaktan yüzeye çıkmayı unutan
Nice şair yenik düşecek...

Boşboğaz imgeler çukurunda
İhya edilesi kurbanların
Sonlarına nüksedecek yorgunluk
Derken mimlenecek gölgesi yokluğun
Çocuklar da ölecek azar azar eksilen
Masumiyetin fıkrasına teğet geçen
Bir aşkı daha boykot ederken Tanrı.

Azabın körüklediği;
Sıfatların engelli birlikteliği
Ve çatırdayan yüreğin indinde
Kelam da susacak
Kara laneti bu kez
İblis kundaklayacak
Bilmeden kendi sonunu hazırladığını.

Küfreden beynamaz coşkusu fitratın;
Dumura uğrayan peygamber sevgisine
Tanıklık eden her lehçede
Kır saçlı dalgalar peyda olacak
Ölmek üzere geldiği noktayı
Elleriyle ötelirken mutluluğu
Bilinmez yorgun vicdanı.